

CARLES RIBA

AVENTURES D'EN PEROT MARRASQUÍ

N.º 1 LA NAIXENÇA
D'EN PEROT **10 cts.**

EDITORIAL MUNTAÑOLA, S. A. Provença, 318
BARCELONA

R. 665.851

AVENTURES D'EN
PEROT MARRASQUI

BIBLIOTECA
DE CATALUNYA

LLIBRES PER A INFANTS
COL·LECCIÓ
JORDI VERRIÉ

Es propietat

A. Artís, impressor : Girona, 116; Barcelona

Cats 10 cts.

M. 1

Llegidor que encara no ets gran, però que ja t'ofendries si et deien petit: vaig a contar-te una història.

No t'espantis. No tinc el propòsit d'ensenyar-te res; ni t'obriré cap nou horitzó científic, ni et faré cap sermó de moral. Això fóra un engany; per la història i per res més tu te'm poses a llegir, i una història i no res més jo t'he anunciat.

Com que ja tens deixades molt enverra les beceroles, en un no res estaràs al capdavall del capítol.

I jo et diré alguna de les moltes coses que en tan poca estona pots guanyar: que en els teus genolls hi hagi algú blau de menys; que la padrina, si en tens, després et deixi arribar fins al pot d'aquella confitura; que la mamà t'alabi a les seves coneixences com la criatura més aplicada del món; que t'estalviis mentrestant de fer visita amb

les persones grans i d'executar-los tot el teu repertori de precocitats; que en acabat, el papà, que entre tants pesos de la casa com porta, porta el de les balances de la suprema justícia familiar, et compri el capítol següent de l'història.

Tot això, pensaràs, són guanys ben materials. És que dels morals no m'està bé a mi de parlar-ne; semblaria que m'alabés.

Però, mira, entre altres coses: tu llegiràs un capítol, i potser el trobaràs més ensopit que d'altres. No hi vol dir res: acaba'l, i exigeix l'adquisició de l'immediat. Oi que ja veus venir el que et diré? Hauràs fet un exercici de paciència i un acte de benevolència, que és la cosa que més necessita la gent que ens avidolem contant històries.

I encara un consell, que serà el darrer, no d'aquest pròleg, sinó, ten-ho ben entès, de tot el seguit de capítols que formaran el llibre. Mentre vagis llegint, cura de fer-te l'efecte que tot allò que et conto és veritat. És l'única manera que una lectura ens doni goig. Deixant de banda que aquesta és una política sense la qual, quan seràs del tot gran, no podries anar pel món.

I després d'aquest quart de llegir, surt a l'aire, corre i salta i bota, crida, revolca't, enfilat, abraona't, tombarelleja, posa't cada hora cinquanta vegades en perill de trencar-te la nou del coll, però no acabis de trencar-te-la mai. Tot això són coses que no van deixar fer de menut a l'heroi de la nostra història, i després veuràs que en va patir.

I en tant que actúes així de cadell, mira que aquest llibre corri per alguna banda de casa com si t'haguessis descuidat de desar-lo. Aleshores el papà el trobarà, i potser encara s'hi entretingui. I sobre tot, podrà preparar-se pel reguitzell de preguntes teves que l'esperen; perquè vosaltres no sabeu quin compromís són de vegades pels papàs de família les vostres preguntes, tan variades i tan de repent.

I ara adéu, i Déu te faci bon minyó.

LA NAIXENÇA D'EN PEROT

FERIC segur que cercarieu per tot el món, i no trobarieu una persona ni més menuda ni més espavilada que en Perot Marrasquí. Val a dir que bo i amidat no deu fer d'alçària pas més que el dit petit d'una criatura; i de ser viu prou necessitat n'ha tingut, vistes les que li han arribat a passar.

El seu pare, que es deia Pere Marrasquí, era un bon senyor de Barcelona, ni massa pobre ni massa ric, ni massa jove ni massa vell, ni massa prim ni massa gras. Si sortiu al carrer, en veureu molts que se li assemblen.

Quan es va casar, el senyor Pere Marrasquí ja tenia tot de cabells blancs al voltant de les orelles.

Heu de saber, però, que si a la senyora Marrasquí no se'n hi feien, és perquè es mirava cada moment al mirall, i així que se'n veia un se l'arrencava tot seguit. I de tant estirar va acabar pelada com un meló: allavors la pobre dama no va tenir més remei que posar-se perruca.

Tot això, doncs, vol dir, que el senyor Marrasquí i la seva senyora, per ser ben bé allò que se'n diu uns nuvis, ja eren una mica massa grans. Però encara tenien més ganes d'un hereu. Perquè deien: «Ja és una bona pena que un s'hagi de passar la vellesa sense l'escalf dels fills; i que si un té quatre quartets, vagin a parar als nebots».

Però per més que havien escrit a París, l'hereu no venia. I de tant esperar, cada dia estaven més tristos i el geni se'ls anava tornant agre. El senyor Marrasquí no parava a casa més que just per menjar i dormir: el dia se'l passava al casino jugant al dòmino i xerrant de política. La senyora Marrasquí no es movia del pis: i com que ja no li restaven cabells per arrabassar-se, s'escarpia la perru-

... ja es sent una mena de salt al cor i com si el cor li digués...

ca, feia flocs pel gat, ensenyava de parlar el lloro i renyava la minyona.

Per fi, un dia, que era el dia vintinou de febrer (just el dia que es complien els dotze anys de casats), el senyor Marrasquí, discutint amb un senyor del casino li va etzivar una paraula massa gruixuda; el senyor es va enfurismar, i el senyor Pere en va deixar anar una de més gruixuda; la qüestió és que si no els descomparteixen, la cosa hauria acabat amb nyanyos. El senyor Pere Marrasquí va sortir del casino abrivat com una fera; i no sabent aon anar, perquè atot arreu s'avorria, se'n va tornar cap a casa.

Era mitja tarda. Feia anys que no havia tornat tan d'hora. L'home no estava per explicacions, de manera que ja es veia tirant a les escombreries la perruca de la senyora Marrasquí si li començava a fer gaire preguntes. Truca, però vetaquí que així que obren ja es sent una mena de salt al cor i com si el cor li digués: «Peret, avui t'espera una gran alegria».

Vinga cercar la muller; per fi me la troba a dins

la cambra. Sobre la tauleta de nit hi havia una caixa de fusta, d'aquestes d'embal·lar, que feia ben bé tres pams de llarga, amb tot de marques i etiquetes. Així que el veu entrar, la senyora Marrasquí ja li salta al coll:

—Ai, Peret, mira què han portat mentre tu eres fora. Una caixa de París!

—De París, dius? Vols-t'hi jugar que és...

—Sí, Peret, estic segura que és...

—Vatua la sajudida, al cap de dotze anys s'han recordat d'enviar-nos un...

—Com que tens aquest geni, jo no he gosat a obrir-la fins que tu fossis aquí; però no pot ser més que un...

—... que un hereu, vatua la teva perruca!

I el senyor Pere corre a cercar unes tenalles i un martell, i comença a fer saltar claus. La senyora Marrasquí l'ajudava tota neguitosa.

—Tindrem un ninó que no n'hi haurà cap de més ben plantat en tot el barri.

—I és clar, dona, què vols que sigui l'hereu de

... I és clar, dòna, què vols que sigui l'hereu de casa en Marrasqui?...

casa en Marrasquí? Aparta't, que em fas nosa.
Sota la tapa hi havia un jaç d'encenalls.

—Que ben embal'lat que ve—diu la senyora Marrasquí.—Deu ser una criatura fina com una porcelana!

—I és clar, dona, què vols que sigui l'hereu de casa en Marrasquí? Aparta't, que no em deixes maniobrar bé.

El senyor Pere vinga treure grapats d'encenalls; però l'hereu no apareixia enlloc. A la senyora Marrasquí se li anava estarrufant la perruca; al bon marit, li anava tornant l'embraviment del casino.

La caixa ja estava buida d'encenalls; però l'hereu Marrasquí no hi era. Marit i muller s'havien deixat anar cada ú sobre una cadira. Ella somicava:

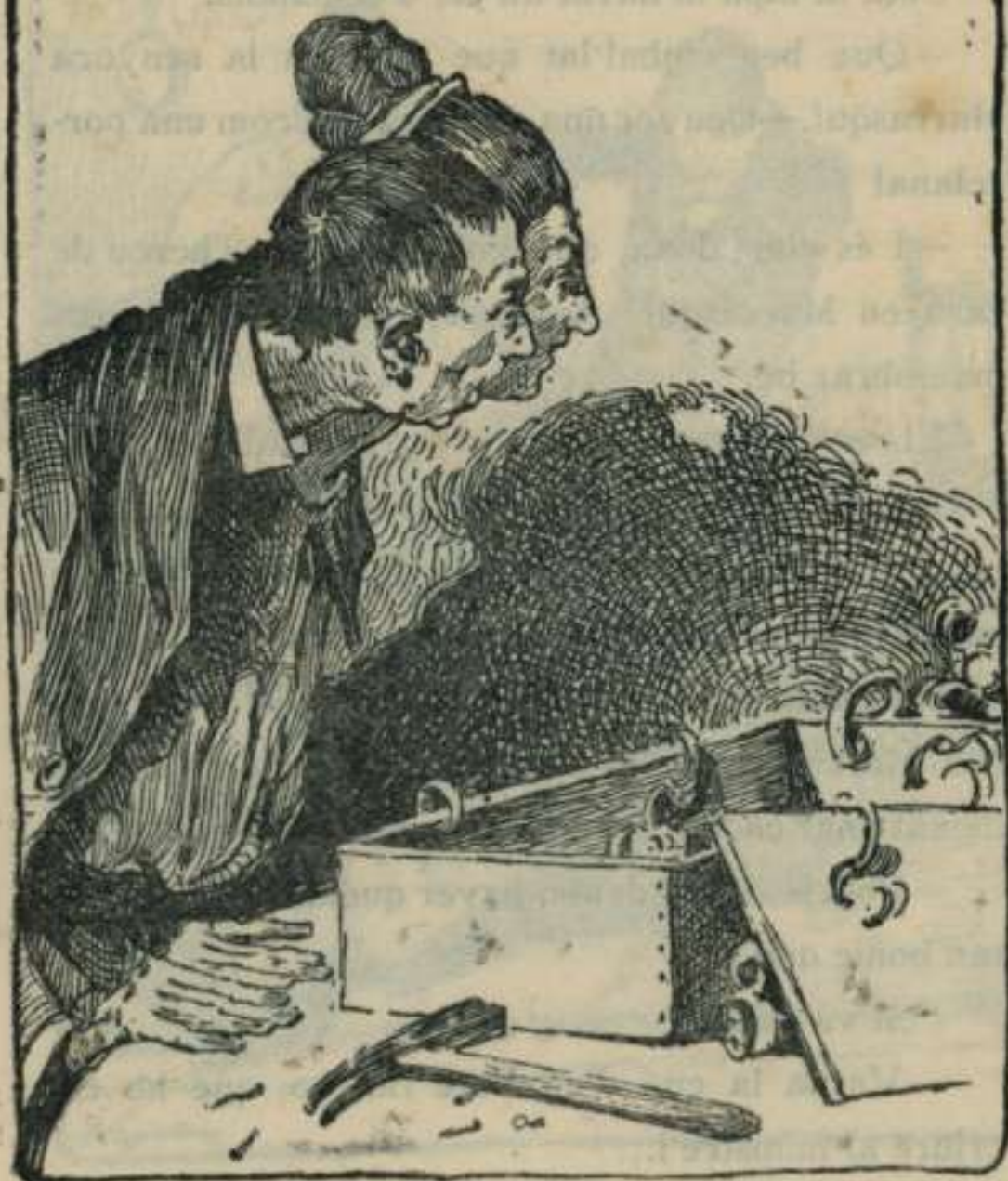
—Pobrissó, se'l deuen haver quedat a la duana, tan bonic que era.

I ell va saltar:

—Vatua la cua d'en Pere Botero, que ho escriuré al ministre i...

I vetaquí que tot d'un plegat senten un estornut,

Jacquelin

... Però a la caixa no hi havia res...

i després un ploricó net i prim, que de mica en mica s'anava fent més fort: «Miè! miè! miè!»

El senyor i la senyora Marrasquí fan un bot cap a la caixa. Però a la caixa no hi havia res. És a dir, res fora de dugues o tres menudències d'encenall. El nadó no era allí, doncs. Escorcollen per sota el llit, als recons, darrera les cortines, als armariets de les tauletes... No res.

«Miè! miè! miè!» Aquell ploricó no podia venir més que de la caixa. La senyora Marrasquí torna a mirar-la i de repent fa un crit:

—Mira, Peret! mira, Peret! aquella mica d'encenall es belluga!

L'aparten tots meravellats, i no dirieu mai que me'n troben? Un marrequet de naixença, tot nu i pernejant, i que no era pas més gros que el dit petit d'una criatura. Però tan menut que era, i feia tanta de fressa com un nadó de grandària natural.

Aleshores el senyor Pere Marrasquí s'hi pensa una bona estona, i a la fi diu... Però el que va dir ja us ho contaré un altre dia, que avui és tard i vol ploure.

DE L'EPISODI SEGÜENT S'EN DIRÀ
LA CRIANÇA D'EN PEROT

Biblioteca
de Catalunya

C-VFIØ

Reg. 665.857

Sig. I-Vervie

1067/64-12º

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1000083760